

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. Варна, 29.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на
шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радослав Кр. Славов

Членове: Дарина Ст. Маркова
Даниела Д. Томова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Дарина Ст. Маркова Въззивно търговско дело
№ 20223001000322 по описа за 2022 година

И за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, образувано по образувано по жалби на Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ., и двамата от с.Р., област Ш., срещу решение № 260045 от 03.08.2021г. по търг.дело № 7/20г. по описа на Окръжен съд – Ш., в частите му, с които са отхвърлени предявените от тях срещу Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ със седалище гр.София искове за разликата над 130 000лв. до 200 000лв., предявени като частични от 220 000лв. за всеки от тях, претендирана като обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат от смъртта на сина им А. Н.А., вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 05.07.2019г. по вина на водача на товарен влекач „МАН TGA18.540“ с рег. № IF38MER с прикачено към него ремарке „Шмиц C1“ с рег. № IF38MER със сключени застраховки „Гражданска отговорност“ – Зелена карта с румънски застраховател

и по въззивна жалба на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ срещу същото решение, но в частите му, с които сдружението е осъдено да заплати на родителите на починалия обезщетения за причинени им неимуществени вреди в резултат от смъртта на

сина им А. Н.А., вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 05.07.2019г. по вина на водача на товарен влекач „МАН TGA18.540“ с рег. № IF38MER с прикачено към него ремарке „Шмиц C1“ с рег. № IF38MER със сключени застраховки „Гражданска отговорност“ – Зелена карта с румънски застраховател за разликата над 70 000лв. до присъдените 130 000лв. за всеки от двамата.

В жалбата на Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ. се твърди че съдът неправилно е определил размера на паричния еквивалент на търпените от тях морални вреди, че исковете им са уважени в изключително занижен размер, който не съответства на претърпените и от тях морални вреди, в противоречие е с принципа на справедливостта и не може да репарира нанесените им морални вреди, както и че не е съобразено с действащия лимит на застрахователя и не съответства на съдебната практика.

Твърдят че установените по делото факти и обстоятелства показват изключително тежко страдание, което не е отчетено при определяне на обезщетението, а определеното обезщетение е занижено за претърпените от тях морални вреди. Твърдят че липсва задълбочен анализ на събраните по делото доказателства, без да се изследват в дълбочина отношенията между родителите и детето, на тяхната взаимна зависимост и близост. Не е отчетено че починалият е младо и здраво момче, на когото е предстояло да изживее най-хубавите моменти в живота си. Твърдят че те не могат да преодолеят случилото се, мъката им е огромна, изчезнал е смисълът на живота им. Сочат че претърпените от тях морални страдания и претърпяна скръб са огромни и неописуеми и ще ги съпътстват през целия им живот.

Твърдят че за да е справедливо обезщетението за неимуществени вреди трябва да е точен паричен еквивалент на търпените морални вреди. Твърдят че определеният от съда размер не е установен с установените все по-високи лимити на отговорност на застрахователя. Сочат че процесното произшествие е настъпило през 2019г. когато лимитът на отговорност на застрахователя е 10 000 000лв. Твърдят че първоинстанционният съд не е отчетел лимитът на застрахователя като критерий, имащ значение за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди.

Молят съда да отмени решението на първоинстанционния съд в обжалваните от тях части и да постанови друго, с което на всеки от тях да

бъде присъдена още сумата по 70 000лв., ведно със законна лихва от 14.11.2019г. до окончателното и изплащане. Претендират адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.1 т.2 от ЗА.

Въззиваемата страна по тази жалба Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ със седалище гр.София, в депозиран в срока по чл.263 ал.1 от ГПК писмен отговор изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и моли съда да потвърди решението в обжалваните от ищците части.

Във въззивната жалба на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ се твърди че решението в обжалваните от тях осъдителни части е неправилно и необосновано, постановено в нарушение на процесуалните норми.

Оспорва извода на съда, че предявените искове са доказани по основание. Оспорват извода, че водачът на тежкотоварния автомобил е нарушил правилата за движение по пътищата, с което е причинил процесното ПТП. Оспорват приетия от съда механизъм на ПТП. Твърдят че съдът е кредитирал изцяло заключението на КМАТЕ, което е непълно и неясно и е формирало неправилни изводи у съда. Позовават се на противоречие между приетия по делото протокол за оглед на местопроизшествие, в който е посочено че платното е с две ленти за движение, с непрекъсната осева линия в дясно и с прекъсна отляво на ляв завой и заявеното от експерта в съдебно заседание на 13.01.2021г., който не е посещавал местопроизшествието. Поставят под съмнение и всички измервания, разстояния и други параметри, въведени от вещото лице. Твърди, че изводът за изключителна вина на водача на тежкотоварния автомобил поради навлизане в лентата за насрещно движение е направен само на протриване на асфалта, описано в протокола за оглед, за което се приема, че е настъпило в резултат на сблъсъка между двата автомобила. Твърдят че данни за това няма събрани по делото, поради което и това протриване не може да бъде прието безспорно за място на удара. Твърдят че с оглед обясненията на експерта по отношение на завоя може да бъде направен извод, че за пострадалия водач насрещно движещия се товарен автомобил е бил видим от достатъчно разстояние, което е щяло да му позволи при своевременно задействие на спирачната система да смекчи или предотврати удара, а при движение със съобразена скорост да бъде намалена

силата му и да смекчи вредоносния резултат. Оспорва извода на съда че превишената скорост на пострадалия не е допринесла за настъпване на ПТП и на вредите, а от там и извода на първоинстанционния съд за недоказаност на възражението за съпричиняване на ПТП и на вредите от сина на ищците.

Оспорва и извода за недоказаност на възражението за съпричиняване поради употреба на алкохол. Сочи че по делото е доказано концентрация на алкохол в кръвта на пострадалия от 1.67 промила, което значително надхвърля приетата от експерта концентрация от 0.87 промила, която отговаря според експерта на лека степен на алкохолно опиянение и не е повлияла на реакциите и поведението на пострадалия. Твърди че дори и при лека степен на алкохолно опиянение има забавяне на реакциите, възможни са смущения, макар и леки в координацията, в паметта, в съсредоточеността, в концентрацията в мисленото, посочени от експерта в с.з.

Оспорва и извода на съда за недоказаност на третото им възражение за съпричиняване поради непоставен обезопасителен колан, поради това че непоставянето на колана не е допринесло за настъпването на вредите. Твърди че водеща за настъпването на смъртта е черепно-мозъчната травма, според отговора на експерта в съдебно заседание, както и че правилно поставеният колан може да я предотврати.

Твърди че единствените данни за произшествието са обясненията на ищеца, баща на пострадалия и пътник в управлението от сина му автомобил, които са повлияли на изводите на експертите.

Твърдят че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, препятстващо събиране на своевременно поискани от тях доказателства – разпит на разследващия полицай, изготвил протокола за оглед на местопроизшествието. Твърдят че исканите от тях въпроси към свидетеля са за използването при огледа ориентири и тяхното местоположение, което да даде възможност на експерта да допълни заключението си. Сочи че заключението, прието по делото не съдържа отговори на съществена част от поставените въпроси поради липсващи и/или недостатъчни данни/връзката между ориентир и ориентир 1 в протокола за оглед на местопроизшествието.

Оспорва и размера на обезщетението, като твърди че същият е значително завишен, необоснован и несъответства на критериите за

справедливост. Твърди че съдът не е съобразил че ишците не са лица, на които се дължи издръжка, че починалият не е тяхно единствено дете, както и не е съобразена икономическата конюнктура в страната и в конкретното населено място.

Молят съда да отмени решението на първоинстанционния съд в обжалваната от него част и да постанови друго, с което исковете за обезщетение за неимуществени вреди на всеки от ишците да бъдат уважени до размера на сумата 70 000лв., като за разликата до 130 000лв. исковете да бъдат отхвърлени.

Въззиваемите по тази жалба Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ., в депозиран в срока по чл.263 ал.1 от ГПК писмен отговор изразяват становище за неоснователност на въззивната жалба НББАЗ и молят съда да потвърди решението в обжалваните от него части.

Въззивниците Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ., в депозирана за съдебно заседание от процесуален представител молба, поддържат своята жалба и молят съда да уважи исковете за обезщетение в предявения размер и да остави без уважение жалбата на застрахователя. Претендират направените по делото разноски.

Въззивникът Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ в депозирана за съдебно заседание молба от процесуален представител, поддържа своята жалба и моли съда да я уважи като намали размера на присъденото обезщетение. Изразява становище за неоснователност на жалбата на ишците и моли съда да я остави без уважение. Претендира направените по делото разноски.

Въззивният съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и съобразно предметните предели на въззивното производство, приема за установено следното:

Предявени са икове с правно основание чл.423 и чл.511 от КЗ и чл.86 от ЗЗД от Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ. срещу Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на техния син А. Н.А. при пътно-транспортно произшествие на 05.07.2019г., причинено виновно от водача на

товарен влекач „МАН TGA 18.540“ с рег.№ IF38MER с прикачено към него ремарке, при сключена застраховка Зелена карта с румънски застраховател, ведно със законна лихва. Исковете са предявени като частични по 200 000лв. за всеки от родителите, от целите в размер на 220 000лв. Решението на първоинстанционния съд в частта му, с която НББАЗ е осъдено да заплати обезщетение за неимуществени вреди до размера на сумата 70 000лв. за всеки от двамата родители е влязло в сила. Предмет на въззивно обжалване е решението в осъдителната му част за разликата над 70 000лв. до 130 000лв. и в отхвърлителната му част от 130 000лв. до 200 000лв. за всеки от ищите.

С оглед влязлата в сила осъдителна част на първоинстанционното решение и предметите предели на силата на присъдено нещо, въззивният съд намира, че пред настоящата инстанция е установено настъпването на пътно-транспортното произшествие на 05.07.2019г., вината на водача на товарния влекач „МАН TGA 18.540“ с рег.№ IF38MER с прикачено към него ремарке и механизмът на пътно-транспортното произшествие.

Не е спорно, приложението на нормата на чл.511 ал.1 от КЗ и отговорността на НББАЗ като компенсационен орган, тъй като се касае за настъпване на застрахователно събитие на територията на РБ с участието на виновен водач, който управлява МПС, което обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюроа.

Не е спорно че ищите са наследници по закон – баща и майка на починалия при пътно-транспортното произшествие А. А..

Спорни пред въззивна инстанция са размерът на обезщетението за неимуществени вреди и наличието на съпричиняване от страна на пострадалия:

По размера на неимуществени вреди, въззивният съд намира следното:

От първата инстанция са събрани гласни доказателства – показанията на свидетелите Н. И. И. и Е. А. М., преки и непосредствени, депозиранни непротиворечиво и убедително и взаимно допълващи се, поради което и кредитирани от въззивната инстанция изцяло. От показанията на свидетелите въззивният съд приема за установено, че в семейството е било с две деца, като починалият А. е бил синът и наследникът. Семейството е било сплотено и задружно, отношенията по между им са били много добри, топли и хармонични, на взаимопомощ и споделяне. Живели са с надежди и очаквания

за бъдещето на А.. Внезапната смъртта на сина им е преобърнала живота им, родителите са се затворили, престанали са да общуват с хората и да излизат от дома. Къщата им е пълна със снимки и вещи на починалия им син, постоянно говорят са него, плачат, тъгуват и го жалеят. Според свидетелите и към момента те не са преодолели неговата загуба.

При определяне по справедливост на основание чл.52 от ЗЗД на размера на неимуществените вреди и съобразно Постановление № 4/68г. на Пленума на ВС, въззивният съд отчита конкретните обективно съществуващи обстоятелства съобразно указанията от Пленума на ВС общи критерии - момент на настъпване на смъртта, възраст и обществено положение на пострадалия, степен на родствена близост между пострадалия и лицето, което претендира обезщетение, действително съдържание на съществуващите между пострадалия и претендиращия обезщетение житейски отношения и обстоятелствата, при които е настъпила смъртта. А. А. е починал на 28г. в резултат на получени травми при пътно при пътно-транспортно произшествие на 05.07.2019г., несъвместими със живота. Към момента на смъртта на сина си въззивниците са били съответно на 50г. и 49г. Събраните в първоинстанционното производство гласни доказателства сочат че починалият и неговите родители са били сплотено и задружно семейство с много добри, топли и хармонични отношения между родители и син. Синът А. е бил надежда и смисъл в живота на родителите си. Смъртта му е причинила на родителите му морални болки и страдания, с изключително висок интензитет и времетраене, като и по настоящем постоянната и непреодолима скръб е тяхно емоционално състояние, налице е и социална изолация. Съгласно постоянната съдебна практика при определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди следва да се отчита и обществено-икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, като застрахователната сума по договора следва да се има предвид като един от критериите по приложението на чл.52 ЗЗД. Отчитайки всички тези обстоятелства, настоящия състав на въззивния съд приема, че в конкретния случай справедливото по смисъла на чл.52 ЗЗД обезщетение за понесените от Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ. неимуществени вреди от смъртта на техния син е в размер на сумата по 160 000лв. за всеки от тях.

По възражението за съпричиняване:

Възражението за съпричиняване е направено своевременно като се твърди, че пострадалият А. е допринесъл за настъпване на пътното – транспортното произшествие, поради това че е управлявал товарния автомобил „Форксваген Крафтер“ с превишена скорост, без предпазен колан и след употреба на алкохол. В тежест на застрахователното дружество е да докаже при условията на главно и пълно доказване, поведението на пострадалия, допринесло за настъпване на вредоносния резултат.

И трите наведени от застрахователя нарушения се установяват от приетата по делото комплексна съдебно-автотехническа и медицинска експертиза, която въззивният съд кредитира изцяло като обективно и компетентно дадена. Установено е от заключението и от обясненията на експертите в съдебно заседание, че управляваният от А. товарен автомобил се е движил със скорост от около 79 км/ч при разрешена скорост на за този пътен участък от 60 км/ч, че пострадалият водач А. е бил без поставен обезопасителен колан, както и че при първоначалния анализ от 15.07.2019г. е установено наличие на алкохол в кръвта на пострадалия с концентрация от 0.87 промила.

Механизмът на ПТП е установен от експертизата въз основа на допустимите доказателства от досъдебното производство и съобразно обясненията на ищеца И., пътувал в автомобила, управляван от неговия син. Независимо от констатираната непълнота в протокола за оглед на местопроизшествие от досъдебното производство по отношение на приетите ориентири, непозволяващи на експерта да определи пряката видимост към завоя, да се фиксира мястото на произшествието по дължината на пътното платно, както и да се определи в кой момент товарният автомобил „Ман“ е навлязъл в насрещната лента за движение, от установените и посочени в протокола за оглед задирания по асфалта по категоричен начин може да бъде определено мястото на удара. Установено е че то е в лентата за движение на товарния автомобил, управляван от пострадалия А.. Поради което и вина за настъпването на пътнотранспортното произшествие има водачът на товарния автомобил „Ман“, навлязъл в насрещната лента, при наличие на непрекъснатата линия. Вината на водача на товарния автомобил „Ман“ не е спорна пред въззивния съд с оглед влязлата в сила осъдителна част на първоинстанционното решение. Няма събрани по делото доказателства, сочещи на възможност на пострадалия А. да избегне удара и да предотврати

ПТП било чрез едновременно аварийно спиране или чрез отклоняване на посоката на движение. Въз основа на фотоалбумите по досъдебното производство, определения механизъм на ПТП, вида, обема и тежестта на получените от А. травми, приетата по делото експертиза приема, че травматичните увреждания на водача А. са причинени от грубите деформации на купето на буса, вследствие на ПТП, а не от свободното движение на тялото в купето. Независимо от установената скорост на всеки от двата автомобила – 75 км/ч за товарния автомобил „Ман“ и 79 км/ч за товарния автомобил „Фолксваген“, определяща за степента на деформациите на автомобилите, а от там и за тежестта на получените травматични увреждания е големината и разликата в масите на двата автомобила. Поради което и съдът приема заключението, че травмите на пострадалия А. са получени от скоростта и най-вече от масата на насрещния автомобил „Ман“, довела до груби деформации на купето на товарния автомобил „Фолксваген“, поради което и при движение с разрешената скорост от 60 км/ч от страна на водача А. и при поставен от негова страна обезопасителен колан същият би получил несъвместимите с живота травми – черепно-мозъчна, гръдна и гръбначно-мозъчна.

Що се касае до установената концентрация на алкохол в кръвта на пострадалия, същата води до лека степен на алкохолно опиване, и безспорно може да доведе до забавяне на реакции, леки смущения в координация, концентрация, мислене. Но с оглед установеното по делото навлизане в насрещната лента от страна на водача на товарния автомобил „Ман“, както и липсата на доказателства, сочещи на възможност на пострадалия А. да избегне удара и да предотврати ПТП, въззивният съд намира, че нарушението на забраната по чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП не е довело, нито е улеснило настъпването на ПТП.

В константната и задължителната практика на ВКС последователно е поддържано становището, че за да е налице съпричиняване по смисъла на чл.51 от ЗЗД като основание за намаляване на дължимото от делинквента или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ обезщетение, е необходимо пострадалият обективно да е допринесъл с поведението си за вредоносния резултат като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на

чл.51 ал.2 от ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на делинквента, до увреждането като неблагоприятен резултат.

С оглед на така установеното, съставът на въззивния съд намира, направените възражения за съпричиняване от страна на застрахователя за недоказани и неоснователни, тъй като допуснатите от пострадалия А. нарушения на правилата за движение не са допринесли или улеснили настъпването на ПТП.

С оглед на така изложеното дължимото обезщетение на всеки от родителите следва да бъде определено в размер на сумата 160 000лв. Поради което и решение в обжалваните му частите му, с които застрахователят е осъден да заплати обезщетение на всеки от двамата ищци до размера на сумата 130 00лв. и с която са отхвърлени предявените искове за разликата над 160 000лв. до 200 000лв., следва да бъде потвърдено. В частта му, с която са отхвърлени исковете за разликата над 130 000лв. до 160 000лв. решението следва да бъде отменено и разликата от 30 000лв. следва да бъде присъдена на всеки от двамата родители.

Жалба по отношение на началната дата на присъденото обезщетение няма, поради което и законната лихва и от въззивния съд следва да бъде присъдена с начална дата 14.11.2019г. до окончателното изплащане на задължението.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК и с оглед променения размер от въззивната инстанция на уважената част от исковете следва да бъде изменен и размера на дължимото по реда на чл.38 от ЗА възнаграждение. Съобразно изхода на спора дължимото за първа инстанция адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА е в размер на сумата 5 309лв. с ДДС по всеки от двата иска, или общо сумата 10 618лв. Поради което и отчитайки присъдената от първата инстанция сума в размер на 8 260лв. в полза на процесуалния представител следва да бъде присъдена допълнително сумата 2 358лв. Дължимото на процесуалния представител на въззивниците адвокатско възнаграждение съобразно предмета на въззивно обжалване и уважената част от исковете е в размер на сумата 3 431.08лв. с ДДС за всеки от двамата от ищци или общо сумата 6 862.16лв., която следва да му бъде присъдена по реда на чл.38 от ЗА.

На основание чл.78 ал.3 от ГПК и направеното искане и променения размер на уважената част от исковете, дължимите в полза на застрахователното дружество разноси за първа инстанция са в размер на сумата 812лв. Поради което и частта на първоинстанционното решение с което са присъдени разноси над този размер до сумата 1 420.30лв. следва да бъде отменено. За въззивна инстанция съобразно предмета на въззивно обжалване и изхода на спора, в полза на застрахователното дружество следва да бъдат присъдени направените за въззивно производство разноси в размера на сумата 3 662.77лв., представляваща адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност на адвокатско възнаграждение е неоснователно, предвид че уговореният между страните размер е около 1/5 над минималния по чл.7 ал.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за два субективно съединени иска, което съответства на фактическата и правна сложност на делото.

С оглед изхода на спора пред въззивна инстанция и поставеното осъдително решение от въззивния съд следва да бъде присъдена дължима държавна такса за първа инстанция още в размер на 2 400лв. и за въззивна инстанция в размер на 1 200лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260045 от 03.08.2021г. по търгдело № 7/20г. по описа на Окръжен съд – Ш., в частите му, с които Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ със седалище гр.София е осъдено да заплати на Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ., и двамата от с.Р., община Х., обезщетения за причинени им неимуществени вреди в резултат от смъртта на сина им А. Н.А., вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 05.07.2019г. по вина на водача на товарен влекач „МАН TGA18.540“ с рег. № IF38MER с прикачено към него ремарке „Шмиц С1“ с рег. № IF38MER със сключени застраховки „Гражданска отговорност“ – Зелена карта с румънски застраховател за разликата над 70 000лв. до присъдените 130 000лв., ведно със законна лихва, както и в частта, с която исковете на всеки от двамата за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на сина им, са отхвърлени за разликата над

160 000лв. до 200 000лв., предявени като частични от 220 000лв.

ОТМЕНЯВА решение № 260045 от 03.08.2021г. по търг.дело № 7/20г. по описа на Окръжен съд – Ш., в частта му, с която исковете на Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ. срещу Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ за обезщетения за причинени им неимуществени вреди в резултат от смъртта на сина им А. Н.А., вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 05.07.2019г. по вина на водача на товарен влекач „МАН TGA18.540“ с рег. № IF38MER с прикачено към него ремарке „Шмиц С1“ с рег. № IF38MER със сключени застраховки „Гражданска отговорност“ – Зелена карта с румънски застраховател са отхвърлени за разликата над 130 000лв. до 160 000лв., и в частта му, с която Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ. са осъдени да заплатят на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ разноски за първа инстанция за разликата над 812лв. до 1 420.30лв. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.„Граф Игнатиев“ № 2, да заплати на Н. АХМ. ИСМ. от с.Р., община Х., ЕГН *****, още сумата 30 000лв. /тридесет хиляди лева/, разлика над 130 000лв. до 160 000лв., представляваща обезщетение за причинени му неимуществени вреди от смъртта на сина му А. Н.А., вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 05.07.2019г. по вина на водача на товарен влекач „МАН TGA18.540“ с рег. № IF38MER с прикачено към него ремарке „Шмиц С1“ с рег. № IF38MER със сключени застраховки „Гражданска отговорност“ – Зелена карта с румънски застраховател на основание чл.511 от КЗ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.11.2019г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.„Граф Игнатиев“ № 2, да заплати на З. М. ИСМ. от с.Р., община Х., ЕГН *****, още сумата 30 000лв. /тридесет хиляди лева/, разлика над 130 000лв. до 160 000лв., представляваща обезщетение за причинени и неимуществени вреди от смъртта на сина и А. Н.А., вследствие на пътно-транспортно произшествие, настъпило на 05.07.2019г. по вина на водача на

товарен влекач „МАН TGA18.540“ с рег. № IF38MER с прикачено към него ремарке „Шмиц С1“ с рег. № IF38MER със сключени застраховки „Гражданска отговорност“ – Зелена карта с румънски застраховател на основание чл.511 от КЗ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.11.2019г. до окончателното изплащане на задължението

ОСЪЖДА Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2 да заплати на адвокат П. Д. К. от Софийска адвокатска колегия още 2 358лв. /две хиляди триста петдесет и осем лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за първа инстанция за процесуално представителство на Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ. на основание чл.38 ал.2 от ЗА и сумата 6 862.16лв. /шест хиляди осемстотин шестдесет и два лева и шестнадесет стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция за процесуално представителство на Н. АХМ. ИСМ. и З. М. ИСМ. на основание чл.38 ал.2 от ЗА.

ОСЪЖДА Н. АХМ. ИСМ., ЕГН ***** и З. М. ИСМ., ЕГН *****, и двамата от с.Р., община Х., ул.“Пирин“ № 5, да заплатят на Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ със седалище гр.София сумата 3 662.77лв. /три хиляди шестстотин шестдесет и два лева и седемдесет и седем стотинки/, представляваща направени за въззивно производство разноски – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Сдружение „Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.„Граф Игнатиев“ № 2 да заплати по сметка на Апелативен съд – Варна сумата 2 400лв. /две хиляди и четиристотин лева/, представляваща дължима държавна такса за първа инстанция и сумата 1 200лв. /хиляда и двеста лева/, представляваща дължима държавна такса за въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____